

AVEM OARE PARTIDE ?

Dacă e să luăm în considerare accepțiunea standard că politica reprezintă știința și arta de a guverna un stat, în chintesența ei, această definiție, pe de-o parte, ar fi îndestulătoare, dar de cealaltă parte a unei minime analize, este eliptică.

Ca știință, politica are un fundal prestabilit asupra formelor de organizare și conducere a comunităților umane prin care se garantează ordinea internă, stabilitatea relațiilor pe plan extern, precum și securitatea internă și externă a aceluși stat, în limita stabilită a granițelor sale. În raport cu truditarii, „talpa” țării, politica ar trebui să stabilească un acoperământ al vieții citadine care să garanteze libera exprimare, dar mai ales o bunăstare generală, țintă cheie a oricărei orânduiri.

Aceste idei, expuse în extenso, conțin în pântecul lor o sumedenie de paleative, dorințe, în fine, se constituie într-un for care se vrea transformat într-un far călăuzitor, de ce nu ca și corifei, purtători de progres ai unei eventuale stabilități interne ori externe, ca o boreală preîndestulare materială și mentală a acestui frumos și inteligent popor român, adus acum la limita lui inferioară de supraviețuire.

În antiteză, actorii politici postdecembriști în cvasitotalitatea lor funciară au înțeles exercițiul democratic translat mecanic și brutal spre arealul românesc, doar ca o sursă permanentă de îmbogățire.

La începutul anilor '90, ca o furie generală (cred eu regizată) față de partidul unic (PCR) din care mai toți exponenții politici s-au extras, au luat ființă zeci de partide, unele fără niciun rol concret, doar decorativ, ca o șmecherie la modă, că așa se purta, era șic, de bon ton, în fine, niște nimeni, însă mutrele lor aveau vizibilitate pe ecran, ori în spațiul public. Cum ar fi Partidul Liber-Schimbist inspirat din piesa „O scrisoare pierdută” a lui I. L. Caragiale, având ca protagonist postdecembrist pe profesorul și criticul Ștefan Cazimir.

Culmea, acest partiduleț a intrat în Parlament în mai 1990.

Acei conducători care tocmai preluaseră puterea, în ditirambele lor, transmise non-stop la TV și radio, au indus iluzia, pentru atunci credibilă, că odată ce „Odiosul” a fost eliminat, viața tuturor trăitorilor de pe pământul românesc se va schimba pentru vecie în bine.

Așa a fost votat primul conducător post-decembrist cu peste 86% și așa început totul, adică un fel de anarhie generalizată care a servit perfect pentru devalizarea acestei țări.

Acel și acele partide postdecembriste au avut ca start o stare de spirit.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

În prezent, un partid se coagulează după structura unei societăți comerciale, are nevoie de bani, de investiții în „infrastructura” sa, iar acestea, în absența legii lobby-ului, reprezintă tot atâtea elemente cu rezonanță penală. Toate acele așa-zise partide, peste cincizeci, în acei ani '90, au acumulat doar câteva procente, dovadă că au fost doar pasagere, ca un fel de defulare a trecutului. Au rezistat ceva timp doar cele care aveau mesaje naționaliste, „topite” apoi spre cele puternice, ca în final să rezulte, ca adevărate forțe, doar câteva. Atunci era momentul să înceapă adevărata separare a lor, pe idei, planuri de viitor, doctrine, iar în egală măsură „alinieră” votanților pe problemele stringente ale națiunii.

Acest „start” s-a pierdut pentru totdeauna deoarece a lipsit în totalitate (ca și acum) fundalul ideologic. Cum ar fi ce ne propun „politicienii” în campaniile electorale și ce vrea „poporul” ca mesaj pentru alegători, care, între timp, aceștia au devenit dependenți de o găleată de plastic sau de o „tărie”. Că tinerii ori d'ăia finuții nu se prea înghesuie la vot, așa, ca un simandicoslâc.

S-a produs în mod evident, oricum, nu din vina alegătorilor, votanților, o cortină de mucava între „ștampilanți” indiferent pe care dreptunghi al buletinului de vot își revarsă mărinimia și „cârcotitori”, cei din urmă, adesea nevotanți, dar care efuzionează postelectoral. Prin urmare, cei

mulți, pensionarii îndeosebi, ori cei cărați cu autobuzele hotărâsc soarta noastră; așa ne trebuie! Și să nu mai cârcotim pe mai departe, că, fără să ne fie rușine, avem fie un fel de lehamite, ori un fel de complicitate pe care, ulterior, o vom blama cu vehemență. După vot, când se constată că rezultatul e un fel de cacealma, pe fiecare, dacă o să-l întrebi, va susține că a votat cu altcineva, nu cu cel/cei care au acum puterea și îi dezamăgesc.

În calea trudnicei noastre culturi politice dâmbovițene se opun cu frățească parlamentară și îndârjire personală valuri de exponați ai noștri aleși democratic, care sub nicio formă nu vor catadicsi a renunța la faimoasa lor imunitate. Imunitatea reprezintă umbrela (nu cea atomică) alături de felurite efuzionări (miruiri în Parlament, pupat icoane în exces, îmbrățișări frățești, voturi la mai multe mâini etc) proprii castei ce se constituie o dată la patru ani și care acționează în mod sinergic spre propria ei bunăstare.

Oricum modelele din trecut nu-i ajută, iar cele din evantaiul politic european nu se cuplează cu interesul de moment al autohtonilor. Această atitudine vine pe fundalul european în care se produce o scindare a societății în privința valorilor tradiționale. Ne-am putea călăuzi după modelele de politicieni din perioada antebelică?

Iuliu Maniu, care a sfârșit în închisoarea de la Sighet, a avut un parcurs politic de neimaginat pentru actuala generație de politicieni și care ar putea reprezenta un model, dacă cloaca prezentă de accedenți spre vârful puterii se va apleca asupra acestui destin, spre a desluși o cărăruie de viitor. Acest mare maestru politician alături de Ion Mihalache au reprezentat monumente ale cinstei desăvârșite. Familia de Maniu a reprezentat o veche spiță nobiliară începând din secolul XVII, precum și antecesorul meu Ștefan Stoika de Alzo Venicze, înnobilat de către Rackoczy al II-lea la 1649. Tânărul Maniu a urmat studiile

la Cluj, Budapesta și Viena, luându-și doctoratul în drept. A fost ales, în 1906, deputat în Parlamentul de la Budapesta, ținând primul său discurs în luna mai a aceluiași an. A participat activ la pregătirea unirii cu România, fiind unul dintre organizatorii Marii Adunări de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918. A fost unul din marii politicieni români ai perioadei interbelice, punându-și amprenta personală asupra actelor istorice cu rezonanță internațională din acea perioadă. Câți din foștii, actualii ori viitorii politicieni din vremurile noastre, citindu-i biografia lui Iuliu Maniu, se vor putea apropia de nivelul acestui uriaș om? La întrebarea dacă avem partide, răspunsul ar suna cam așa: da și nu prea. Sunt doar voci ale șefilor care nu exprimă conduite acceptate de către toți cei înregimentați. Dovadă stau marile „mișcări” acum înainte de alegeri iar cei care nu cântă în „corul” stabilit de șeful de partid sunt rapid ejectați.

În curând vom decide viitorul țării pentru următorii patru ani. Privind în jurul nostru, a țării noastre firește, dar scrutând și alte orizonturi se constată că mai rapid ca oricând în istorie au loc redefiniri, re poziționări, agregări diverse ș. a. pe care zona politică de la noi doar le contemplă iar media trage felurite semnale de alarmă, unele chiar alarmiste.

Rusia „joacă” nu la celebra ei ruletă, ci pe un aliniament mult mai larg care cuprinde Turcia, Iran, Serbia, Grecia, Bulgaria, Ungaria, chiar Austria și la pace cu Germania, și asta deocamdată.

Aproape toți politicienii ultimului deceniu - cel puțin - nu au gândit mai nimic pentru viitorul acestei mult frământate țărișoare.

Viitorii politicieni ar trebui să-și pună de pe acum istorica întrebare: România oare pe unde se găsește?

FLORIAN LAURENȚIU STOICA